Ч. 198. Середа 4 (17) вересня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-12 годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в експедициї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Цар о селяньских розрухах. — Конґреґацийні школи у Франциї. — Македоньскі справи. — Росия в Манджуриї.)

З нагоди маневрів в курскій ґубернії велів цар візвати до Курска війтів і громадску старшину з сіл ґуберний курскої, полтавскої, харківскої, орельскої і вороніжскої. Візвані зібрали ся вчера в домі курского ґубернатора, а цар — після донесеня „Правит. Вестніка“ — так до них відозвав ся: „З весною в деяких охрестностях ґуберній полтавскої і харківскої зрабували селяни сусідні господарства. Провинивші потерплять заслужену кару. Власти — я певний того — зарадять на будуче подібним непокоям. Пригадую вам слова мого вітця, що в день своєї коронациї сказав до волостних старшин: „Слухайте ваших предводителів дворяньства і не вірте ніяким нерозумним поголоскам“. Памятайте — говорив цар — що люди богатять ся не рабованєм чужого майна, але честною працею, ощадностию і житєм після Божих заповідий. Повторіть мої слова у ваших селах і скажіть там, що о ваших правдивих потребах не забуду“.

Виказ конґреґацийних шкіл у Франциї, замкнених наслідком зарядженя кабінету Комба вже уложено і оголошено перед кількома днями. Дня 1 липня 1901 р. було 1511 жіночих конґреґаций, удержуючих школи на просторі францускої републики. В сім часї 905 конґреґаций було затверджених правительством, а 606 не мало потверджена. Потверджені конґреґациї мали 10.970 шкіл, незатверджені конґреґациї 2282 шкіл. З того виказу показує ся, що передовсім 11.000 шкіл, ведених затвердженими монахинями, як істнувало, так дальше мусить істнувати, і Комб не зможе нічого придумати проти них. Тому і нікого з заряду тих шкіл не тягано до відвічальности, бо ті школи постарали ся о відповідне потверджене. Правительственні зарядженя звернули ся против шкіл незатверджених, але і з тих, здаєть ся, більша половина буде істнувати дальше, бо до тепер на 606 конґреґаций 551 внесло подана о затверджене. Однак поки-що властителї шкіл, в яких учили монахині, не замикають заведень, лиш принимають сьвітских учительок, доки не прийде позволене для монахинь. В заводових кругах запевнюють, що як палата послів, котра має рішити в справі 395 конґреґаций, що-до їх затвердженя, так і рада міністрів, до якої належить 156 конґреґаций, можуть ще прихилити ся до прошень. Відмовлене затверджень коштувало би грубо, бо після обчислень, кошти на школи для півтора міліона учеників, яких образували ті замкнені конґреґацийні школи, винесли би для правительства коло 84 міліони франків.

По македоньскім конґресї болгарске правительство зачало енерґічнійше, як доси брати ся до македоньских комітетів і старає ся спиняти їх революцийну діяльність. Ще енерґічнійше давить сей рух турецке правительство, арештуючи всї підозрілі особи. Македоньскі комітети стараютъ ся знов переконати загал, що мимо арештованя або розігнаня провідників, комітети не застановили своєї діяльности. Оногди дві узброєні болгарскі ватаги перейшли під Дубницею македоньску границю. Одну ватагу вислав комітет Зончева, другу комітет Сарафова. Болгарскі власти від довшого часу дуже пильно слідили за обома ватагами, аби в хвили, коли они схочуть продерти ся через границю, дістати всїх ватажків в свої руки. Та вислід не був для правительства дуже щасливий. З відділу Зончева переловлено 18, а з відділу Сарафова лише двох ватажків. Решта перекрала ся через границю і знаходить ся вже в глубині Македонії.

В Анґлії зачинає панувати що-раз більше невдоволене з становища Росиї в манджурскій справі. Анґлїйскі дневники раз по раз підносять, що Росия не робить ніяких приготовань аби опорожнити полудново-західну часть провінциї Мукден до 6 місяців, визначених в российско-хіньскім договорі. Сибірскою зелїзницею приїздять до краю маси российского войска і приватних осіб, але назад вже не вертають.—

Ті анґлїйскі вісти заперечує телеґрафічне донесене бюра Вольфа з Тянтсіну, котре звучить: „Полковник бар. Коп, директор зелїзниці в Манджуриї, ґенерал Болков, заступник

33)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З российского — Максима Горкого).

(Дальше.)

То предложенє вирвало ся Фомі цілком несподївано для него; перше він ніколи не думав щось такого. Але тепер, сказавши хрестному вітцеви такі слова, він нараз зрозумів, що коли би хрестний отець взяв від него цілий маєток, він став би цілковито свобідним чоловіком, міг би іти, куди схоче, робити, що єму до вподоби.... До тої пори він був звязаний і чимсь опутаний; але не знав своїх пут і не умів зірвати їх з себе, а тепер ось они самі спадають з него так легко і просто. В его груди зродила ся тревожна і радістна надія, він немов побачив, що в его мутне житє нараз відкись упало сьвітло і перед ним як би простерла ся широка, свобідна дорога.... якісь образи зароджували ся в его мозку, і з зачудованєм слїдячи за їх зміною, він бурмотів без звязи:

— Ось.... отсе буде найлїпше! Возьміть всьо і.... конець! А я.... на всї чотири вітри!.... Я так жити не можу... просто тягарки на мене навішані.... Я мов цілий звязаний.... Туда не можна, того не можна.... Я хочу жити свобідно.... щоби самому всьо знати.... буду собі глядати житя.... А то хто, я? Арештант.... Ви будете ласкаві, возьміть всьо то.... всьо до чорта! Освободіть мене, будьте ласкаві! Який я купець? Не люблю я нічого.... А так, утік би я від людий.... від всього.... найшов би собі місце.... роботу яку небудь, робив би.... їй Богу! Тату, пустіть мене на волю! А то ось я пю.... з бабою звязав ся....

Маякин глядів на него, уважно слухав его бесїди, і єго лице було суворе, неподвижне, немов закаменїле. Над ними носив ся шинковий, глухий шум, переходили попри них якісь люди, кланяли ся Маякинови, але він нічого не бачив, уперто приглядаючи ся зміненому лицю похрестника, що усьміхало ся розсіяно, радістно і разом жалібно....

— Ех, ожино ти моя, квасна ягодо! — зітхнувши, сказав він, перебиваючи бесїду Фоми. — Замотав ся ти, виджу... І плетеш нісенїтниці... Не знати: чи ти то з коняку, чи з глупоти?

— Тату! — скрикнув Фома — Атже то можна! Атже бувало так.... кидали весь маєток люди і тим спасали ся....

— Не за мене було.... не близькі менї люди! — сказав Маякин строго. — А то би я їм.... показав!

— Многі угодниками стали, як кинули всьо....

— Ми.... у мене не кинули би!.... Тут справа проста. Шахи знаєш? Іди з місця на місце, поки не зїдять; ну, а не зїдять.... в домки! І тоді всї дороги тобі відкриті. Зрозумів? І чого я з тобою поважно говорю? Тьфу!....

— Тату! Чому не хочете? — з серцем крикнув Фома.

— Ти слухай! Коли ти коминяр, лїзь на дах! Пожарний стражник, стій на варті! І кождий рід чоловіка повинен мати свій порядок житя.... Не ревітиж телятам по медвежому! Живеш своїм житєм і.... жий! І не балакай, не лїзь, куди не треба тобі.... Роби своє житє.... в своїм роді. — І з темних уст старця поплила блестяча струєю знакома Фомі дзвінка, рішуча бесїда. Він не слухав єї, охвачений думкою о свободі, котра здавала ся єму так просто можливою. Та думка впила ся єму в мозок і в груди єго все і все кріпшало бажанє пірвати зьвязь свою з тим мутним і нудним житєм, з хрестним вітцем, з пароходами, човнами, пяниченєм, зі всім, серед чого було єму так душно і тїсно жити.

Бесїда старого долітала до него немов би здалека: она зливала ся з дзенькотом посуди, з шурканєм ніг кельнерів по помості, з чиймсь пяним криком. Недалеко від них за столом сиділо чотирох купців і голосно сперечали ся.

— Дві з четвертиною і... моли ся Богу!

— Лука Митрич! Та чи то можна?

— Дай ти єму дві з половиною!

— Очевидно! Треба дати.... пароходець хороший, добре везе...

— Братя! Не можу.... Дві і чверть!...

ґубернатора в неприсутности ґенерала Алексеєва, і росийский командант провінциї Мукден, від'їхали дня 8 с. м. до Пекіну в справі відкликаня війск з Манджуриї і піддання зелїзничої лінії Шайгайкван. Будуть, здає ся, приняті на авдиєнциї у цариці-вдови"

Новинки.

Львів дня 16-го вересня 1902

— **Загальні збори руского товариства педаґоґічного у Львові** відбудуть ся в понеділок дня 29 н. ст. вересня 1902 о годинї $^{1}/_{2}$10 рано в II. клясї (на 3 поверсї) рускої ґімназиї у Львові з слїдуючим порядком дневним: 1. Отворене зборів головою товариства; 2. справоздане секретарске; 3. справоздане касове і магазинове і 4) справоздане контрольної комісиї; 5. вибір нового видїлу; 6. вибір контрольної комісиї; 7. іменоване почетних членів товариства; 8. справа заснованя бурси імени бл. п. Е. Е. кард. Сильв. Сембратовича; 9. відчит; 10. внесеня членів. Головний Видїл звертає ся до своїх філїй і до своїх відпоручників по повітах, щоб зволила прибути на збори, щоб можна обговорити справи, відносячі ся до культурного розвою нашого руско-українського народу. — За головний видїл руского товариства педаґоґічного. *Едвард Харкевич* голова; *Ярослав Витошиньский* секретар.

— **Видїл філїї тов. „Просьвіти" в Станиславові** уконституував ся в сей спосіб: Головою вибрано Прокопа Рибчука, учителя ґімназиї; заст. голови Константину Малицку, учительку в Галичи; касиєром Івана Мирона, інжинера зелїзниць державних; контрольором Єронима Бариша, руского пароха в Угринові; секретарем Антона Тимякова, ц. к. авскультанта судового.

— **Поворот з Бразилиї.** Василиянин о. Кизима і о. Михняк повернули в суботу з Парани для покріпленя здоровля по тяжких трудах душпастирских і замешкали поки-що в Василияньскім монастири у Львові.

— **Від п. Теодора Чабана,** учителя народного в Раделичах, одержали ми слїдуюче письмо: Покликуючись на ч. 157 „Народної Часописи" з дня 16 (29) липня 1902. На підставі §. 19 закона прасового прошу о уміщене слїдуючого спростованя: Неправдою єсть, мов би то Володимир Чабан, посуджений о спільну з Дмитром Шнайдером крадїж коний, мав якісь, які не будь зносини зі згаданим Шнайдером. Володимир Чабан ішов дня 16 до міста Дрогобича до своєї сестри, котра є тамже віддана. На дорозї дїгнав ідучого Дмитро Шнайдер, котрий провадив пару коний до міста, і позволив єму сїсти. На разї не можна було доказати невинности, але розправа судова в Самборі дня 29 серпня с. р. виказала невинність Володимира Чабана, а суд увільнив єго від всякого закиду і вини. — Раделичі дня 14 вересня 1902 — Теодор Чабан, учитель народний, отець Володимира. — (До сего письма мусимо додати від себе, що новинку в наведенім повисше числї „Народ. Часоп." принятим в журналїстиці звичаєм переймили ми з котроїсь із краєвих ґазет — о скілько собі нинї можемо пригадати, чи таки не з ґазети виходячої в Дрогобичи, котра на місци могла мати і скоршу і точнїйшу вість, отже ми повірили в єї інформацию. Що злодїй або лихий чоловік взагалї може й зовсїм невинного запутати в якусь нечисту справу — се вже не наша вина і ми охотно поміщаємо повисше спростоване, тим охотнїйше, що він лиш нещасливим случаєм попав ся в сїть злодїйскої крутанини.

— **Історичні маневри.** Сими днями відбудуть ся в Італїї військові маневри, які мають вірно відтворити битву під Ріволї з дня 14 і 15 сїчня 1797 між Французами а Австрийцями. Французами проводили тодї Масена і Наполеон Бонапарте, а австрийским військом ґен. Альвінчі. В битві побідили Французи.

— **З любови пустив хату з димом.** Фридрих Кох, богач з Ляндестрай, швабскої кольонїї коло Калуша, залюбив ся в красній але бідній дівчинї і хотів з нею женити ся. Родичі спротивили ся тому і остаточно удало ся їм заручити сина з донькою одного із сїльских богачів. Але Кох не міг забути своєї Амалїї і думав над тим, як би то таки на своїм поставити Та й придумав; так собі погадав: коли спалить своє ґаздівство, то буде бідний; а коли буде бідний, то богачка не схоче віддати ся за него, а тогди він повінчає ся зі своєю бідною Амалїєю. Отже підпалив стодолу, а від неї займили ся та згоріли не лиш всї прочі будинки та все збіже, але ще й будинки єго сусїда Мошка Шпіґля. Але зле обчислив ся, бо замість побрати ся з Амалїєю, мусїв піти на покуту і тепер ставав перед судом присяжних обжалований о підпалене. Судиї присяжні признали єго невинним і тепер може осягне свою цїль, коли ще не забув на ню і коли вже не відійшла єму охота.

— **З любовного дуру.** У Відня стала ся оногди така подія: 19-лїтний Едвард Шпандль, що був за помічника на торговици, повісив в помешканю своєї матери свою любку, 17-лїтну кухарку Амалїю Реслер, а відтак на другім шнурку повісив ся сам побіч неї. Шнур, на котрім висїла дівчина, був за слабий і урвав ся, а Реслер впала на землю і за хвильку прийшла до себе, але замість ратувати так услужного милого або бодай наробити крику, побігла тихонько на торговицю дати матері свого милого знати, що єї син повісив ся. Заким матїр прибігла, син вже нежив. На вид неживого сина матїр зімлїла, а й брат висїльчика мало що не зімлїв. Шпандль був, як то кажуть, нарваним хлопчиском і нема сумнїву, що то він придумав таку смерть, і що єго мила також на то згодила ся, то річ певна, і він не повісив був єї против єї волї. Але й то річ певна, що того всего наробив дур любовний. Шпандль хотів конче женити ся а матїр зі взгляду на єго молодий вік спротивляла ся тому.

— **Шевска пасия небезпечна.** З Мостиск доносять про таку подію: Жінка шевця Дзюжиньского попрятувала дня 9 с. м. в хатї, білила піч, коло котрої чоловік працював при варстатї. Нещастє хотїло, що трохи вапна хляпнуло на новий черевик. Шевця взяла така злість, що він вдарив жінку правилом з цїлої сили по голові. Нещаслива впала без памяти на землю і за кілька мінут вже не жила. Дзюжиньского арештувала жандармерия і відставила до арешту.

Телеґрами.

Відень 16 вересня. Wiener Allg. Ztg. доносить з Копенгаґи, що росийский наслїдник престола прибуде там на другий тиждень і що надіють ся єго заручин з кн. Беатричею Кобургскою.

Карловиці 16 вересня. Власти заборонили віче скликане Сербами на день 18 с. м.

Софія 16 вересня. Болгарска аґенция телеґрафічна доносить: Вчера відбули ся доповняючі вибори до собранія. Випали они в користь правительства. Кандидати опозицийні всюди перепали. Вибори минули спокійно.

Відень 16 вересня. Wiener Allg. Ztg. доносить з Білгорода, що в Софії увязнено начальника македоньского комітету Бориса Сарафова.

Берлин 16 вересня. Прибув сюди вчера в переїздї до Росиї шах перский. Повитав єго на двірци в імени цїсаря секретар Ріхтгоффен. По короткім побутї відїхав шах в дальшу дорогу до Росиї.

— І всї ті дурницї в твоїй голові завели ся ізза твоєї молодої вдачі! — поважно говорив Маякин, постукуючи рукою по столї. — Твоя зуховатість.... дурниця; всї ті твої річи... безглуздість.... Чи не до монастиря би піти тобі? А може хочеш і в довшу дорогу?

Фома слухав і мовчав. Гамір, що кипів довкола него, немов би утїкав кудись все дальше. Він представляв себе в серединї великаньскої, рухливої товпи людий, котрі не знати длячого мнуть ся, лїзуть один на другого, очи їх жадно витріщені, они верещать, ганьблять ся, падають, давлять один другого і всї товчуть ся на однім місци. Єму длятого зле між ними, що він не розуміє, чого они хотять, не вірить в їх слова і чує, що они й самі не вірять собі і нїчого не розуміють. І коли вирвати ся з посеред них на свободу, на край житя, і звідси поглянути на них — тодї всьо зроміеш. Зрозумієш і то, чого їм треба і побачиш, де серед них твоє місце.

— Атже я розумію — вже мякше говорив Маякин, видячи, що Фома задумав ся і гадаючи, що він думає над єго словами — ти хочеш для себе щастя.... Ну, друже, єго скоро не найдеш.... Єго як гриб в лїсї треба пошукати, треба над ним спину поломити.... а й найшовши поглянь, чи не погане?

— То освободите мене? — нараз піднявши голову, спитав Фома і Маякин відвернув очи від єго горячого погляду. — Тату, хоч на короткий час! Дайте менї віддітхнути.... дайте увільнити ся від всього! — просив Фома! — Я приглялу ся, як всьо робить ся... а тодї вже.... А так цїлком запю ся....

— Не говори дурниць! Чого удаєш дурака? — сердито крикнув Маякин.

— Ну, добре! — спокійно відповів Фома. — Добре! Не хочете того? Таки нїчого не буде! Всьо знищу, розтрачу! І більше не маємо що говорити... Прощайте! Тепер я возьму ся до роботи.... Побачите! Порадуєте ся... Дим з усього піде!

Фома був спокійний, говорив уміренно; єму здавало ся, що коли він так рішив — не зможе хрестний отець спинити єго Але Маякин випрямив ся на кріслї і сказав також просто і спокійно:

— А знаєш ти, як я можу з тобою поступити?

— Як хочете! — махнувши рукою відповів Фома.

— Ось тепер я так хочу: приїду до міста і буду старати ся, аби тебе признали божевільним і посадили в заведене для божевільних....

— Або то можна? — недовірчиво, але вже зі страхом в голосї спитав Фома.

— Друже любий, всьо можна ...

— Так....

Фома опустив голову і поглянувши з під лоба на лице хрестного вітця, здрогнув, думаючи:

„І засадить.... не пожалує...."

— Коли ти справдї дурієш, то й я також повинен поважно поступати з тобою... Я за тебе вітцеви твому дав слово поставити тебе на ноги... І я тебе поставлю... Не будеш стояти, в зелїзо закую... Тодї устроїш... хоч я знаю, що всї ті хороші твої слова то дур з похміля... Але коли ти того не кинеш... коли будеш дальше так пиячити і гуляти та придбане вітцем майно умисне губити, я тебе з головою накрию... дзвін над тобою вилию... Жартувати зі мною дуже погано...

Маякин говорив лагідно. Морщини на лицях єго підняли ся всї до гори, а очка усьміхали ся насьмішливо і холодно. І на чолї у него морщини утворили якийсь дивний взорець, піднимаючи ся до лисини. Тверде і без милосердія було єго лице і від него на душу Фоми віяло сумом і холодом...

— Значить, нема для мене виходу? — понуро спитав Фома. — Запираєте менї всї дороги?

— Вихід є... Іди! А я тебе справлю... не бій ся... буде добре! Як раз на своє місце прийдеш...

Та певність себе, та непохитна чванливість вивели Фому з рівноваги. Засунувши руки в кишенї, аби не ударити старця, він випрямив ся на кріслї і злобно заговорив, стиснувши зуби:

— Що ви все хвалите ся? Чим тобі хвалити ся? Син твій... де? Дочка твоя... що таке? Ех ти... устроїтель житя! Ну, ти розум-

Надіслане.

.— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по знижeній цїнї 8 К за комплет.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників	аркуш	по	10 сот.
2. Замкнення місячні	2 аркуші	„	5 „
3. Інвентар довжників	аркуш	„	5 „
4. „ вкладників	„	„	5 „
5. „ уділів	„	„	5 „
6. Книга головна	„	„	10 „
7. „ ліквідацийна	„	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ уділів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на стали одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з рекомендованєм 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи“.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Киточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с *Байки братів Грімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Гете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 4 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. І., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** в р 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Гулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с **Сальо:** Непос, учебник для III кляси гімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповідання 40 с., опр. 54 с ***Олекса Катренко:** Оповідання 40 с., опр. 54 с **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок** оповідання І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***МартаБорецка** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальской 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка.** II ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарнї Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарнї Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову.

ний... всьо знаєш... Скажиж: чого ти жиєш? Нашо тобі гроший наживати? Не умреш, що? Ну, щож? Ти мене зловив, полонив, побідив... Погоди, може ще вирву ся? Не скінчена ще гра! Е-ех ти! Що ти зробив за житя? Чим тебе помянуть? Отець, он дім виставив, а ти що?

Морщини Маякина дрогнули і всі опустили ся в долину, від чого єго лице набрало якогось болючого і плачучого виду. Він отворив рот, але нічого не сказав, глядячи на похрестника з зачудованем і мало що не зі страхом.

— Чим оправдаєш ся? — тихо питав Фома, не зводячи з него очий.

— Мовчи, щеня! — тихо сказав старець, розглядаючись з тревогою по салї.

— Я всьо сказав! А тепер... піду! Задержиш?

Фома встав з крісла, закинув на голову каскет і з ненавистию оглянув старця...

— Іди... а я тебе... я тебе... піймаю! Буде по мойому! — сказав Яків Тарасович перериваним голосом.

— А я буду пити... Всьо пропю!

— Добре... побачимо!

— Прощай! Герой... — усьміхнув ся Фома.

— До скорого побаченя! Я не відступаю від свого... Я то люблю... І тебе люблю... нічого, хороший парень! — говорив Маякин тихо і немов задихуючись.

— Ти мене не люби.... ти мене научи.... А научити того що треба — не можеш! — сказав Фома, обернувши ся плечима до старця і вийшов із салї.

Яків Тарасович Маякин лишив ся в гостинници сам. Сидів за столом і нахиляючись над ним, рисував на тарели взірці, мачаючи дрожачий палець в розлитий квас. І остра голова єго опускала ся все низше над столом, немов би він не розумів і не міг поняти того, що рисував на тарели єго сухий палець. На єго лисині блестїли каплї поту і як звичайно морщини на лицях здрогували частою, тревожною дрожию...

А в гостинници роздавав ся голосний гамір, від котрого шиби у вікнах бренчали. З Волги доносили ся свисти пароходів, глухі удари колїс по водї, крики двигарів — житє ішло наперед без утоми і сумніву.

Прикликавши кивненем голови кельнера, Яків Тарасович спитав єго з якимсь дивним напруженем:

— Кілько я винен за то всьо?

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ІНСЕРАТИ.

Ч. Нам. 110.270.

Оголошенє.

Відносительно до оголошеня ц. к. Міністерства рільництва з марта 1902 що до відданя, взглядно продажи селяньским годовцям коний, вибракованих, но ще здібних до розплоду клячий войскових, подає ся до відомости, що віддаванє, взглядно продаж тих клячий відбуде ся в слідуючих місцевостях і днях, а то:

В дивізиї трену ч. 10 в Перемишли д. 17 вересня 1902
„ „ ч. 3 в Градци д. 24 „ „
„ „ ч. 11 у Львові д. 27 „ „
„ „ ч. 1 в Кракові д. 4 жовтня „
„ „ ч. 8 в Празї д. 5 „ „
„ „ ч. 9 в Йозефштаті д. 6 „ „
„ „ ч. 2 у Відни д. 7 „ „
„ „ ч. 14 в Лінцу д. 10 „ „

Належитість по 100 К за кожду кляч винен відбираючий зложити зараз дотичній дивізиї трену.

Відень в вересни 1902.

З ц. к. Міністерства рільництва.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).